

Tid (3 Aar jfr. Rpl.s § 122 og Udkastets § 4) kan naa frem til at underkaste sig den for Landsretssagførere foreskrevne Prøve og, hvis han bestaar denne, faa Ret til at praktisere som Landsretssagfører.

Naar han derefter har praktiseret en vis Tid (3 Aar, jfr. Udkastets § 2 og Rpl.s § 120) som Landsretssagfører, kan han, forudsat at han har bestaaet den fuldstændige, juridiske Eksamen med Karakteren laudabilis, indstille sig til den for Højesteretssagførere forordnede Prøve og, hvis han bestaar den, praktisere som saadan.

Den, der har bestaaet den henholdsvis for Landsretssagførere og Højesteretssagførere forordnede Prøve, har derefter Ret til at betegne sig som saadan.

Vi kan ikke se rettere end, at der paa denne Maade finder en saadan naturlig Udvalgelse Sted, som er en Følge af den Paagældendes Evner og praktiske Dygtighed, og vi kan ikke se, at der med Rette kan tales om noget »Monopol« for nogen ved at give enhver Sagfører Adgang til at underkaste sig disse Prøver og benævne sig i Overensstemmelse med deres Udfald, selv om man fastholder den fuldstændige juridiske Eksamens laudabilis som Betingelse for at kunne indstille sig til Højesteretsprøven, saaledes som denne er ordnet efter samstemmende Vedtagelse i begge Rigsdagens Ting.

Skulde der herefter danne sig et Sagførerproletariat af dem, der ikke har kunnet optage Konkurrencen med deres Kolleger, kan det i hvert Fald ikke siges at være Lovgivningens Skyld, da denne dog under ingen Betingelser for at undgaa et saadant kan inklude sig paa at lade dette Proletariat opsuge af Sagførerstandens dygtigere Bestanddele, men maa lade det forblive indenfor Standens Underklasse. At forbyde den hele Stand at avancere frem til højere Grader, for ikke at markere nogen Forskel mellem dem, der er kvalificerede hertil, og det nævnte Proletariat, forekommer os paa en besynderlig Maade at stille hele Forholdet paa Hovedet. Det maa være ved andre Midler, at et eventuelt Proletariats Opstaaen og Vækst — der dog ingenlunde ses indiceret af den af Mindretallet udarbejdede Statistik — søges hemmet (jfr. herom Mindretallets egne Udtalelser nedenfor p. 11).

At det i Fremtiden, som af Mindretallet anført, skulde blive saa vanskeligt at skaffe sig de fornødne Prøvesager henholdsvis for Landsret og Højesteret, at det vil nærme sig til det umulige, staar for Flertallet som en stærk Overdrivelse. Saa vidt os bekendt, er det for ethvert velrenommeret, habilt Sagførerenne forholdsvis let ved Henvendelse til ældre Kolleger, der har en større Praksis, at faa betroet de paagældende Sager, ikke blot ved Landsret, men ogsaa ved Højesteret. I førstnævnte Henseende skal det særlig bemærkes, at den af Mindretallet producerede Statistik (p. 12—13) forekommer Flertallet at være af liden Betydning, da Antallet af Sager ikke bør sættes i Forhold til Antallet af eksisterende Sagførere, men til Antallet af procederende Sagførere, hvorved den udkomne Kvotient vil stige meget betydelig, og yderligere vil stige, naar man betænker, hvor ulige fordelt Antallet af Sager faktisk er mellem Sagførere, og at det selvfølgelig navnlig bliver hos de mest praktiserende Sagførere, at en Prøvesagfører med Udsigt til heldigt Udfald vil henvende sig med Anmodning om at faa Sager overladt til Prøveprocedure.

Flertallet kan ikke tiltræde det af Mindretallet stillede Forslag om Indførelse af en Sagførerprøve forinden Bestallingens Erhvervelse. En saadan Prøve maatte, naar den skulde have nogen Betydning, nødvendigvis omfatte alle de Omraader, der kan komme til at ligge indenfor en Sagførers Gerning (Procedure, Dokumenters Affattelse, Konsultationsvirksomhed, Afgivelse af Responsa m. v.), og man vilde saaledes udsætte sig for paa Grund af en Aspirants manglende Evner paa et enkelt Omraade at maatte kassere ham, skønt han maaske som Sagfører har alle Betingelser for at præstere noget fortræffeligt paa alle andre Omraader. At det desuden vilde være meget uheldigt for dem, der allerede har deres Fuldmægtigaar bag sig, at se sig nægtet Adgang til at vie sit Liv den Virksomhed, som de allerede havde ofret flere Aar, er indlysende, hvortil kommer, at der ved Prøven vilde indføres et Element fra det gamle Lavsvæsen (Mesterprøve), som næppe stemmer med en moderne Opfattelse af, hvorledes Tilgangen til et Fag reguleres.

Mindretallet (Stampe) bemærker:

Jeg slutter mig til det Resultat, Flertallet af Sagførerraadet er naaet til i dets Betænkning af 3. Februar 1930, hvortil jeg ønsker at føje følgende: